kategori eller tjenestegruppe«, skal på ingen måde forstås således, at en tjenestemand kun kan udnævnes til at gøre midlertidig tjeneste i en stilling, der i det højeste svarer til den lønklasse, som ligger umiddelbart over hans egen.

3. Den pågældende administration har ikke ved den forsinkede iværksættelse af fremgangsmåderne efter vedtægtens artikel 29 handlet i strid med tjenestens interesser, når forsinkelsen har været nødvendig på grund af organiseringen af tjenestegrenene.

I sag 184/80

ADRIAEN VAN ZAANEN, sprogrevisor ved Revisionsretten, boende 16, rue des Roses, Luxembourg, ved advokat Victor Biel, 18a, rue des Glacis, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Biel,

sagsøger,

mod

REVISIONSRETTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, Luxembourg, ved Jean-Aimé Stoll, Rettens sekretær, boende i Luxembourg, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, og med valgt bopæl i Luxembourg hos advokat Bonn, 22, Côte d'Eich,

sagsøgte,

angående et søgsmål, hvorunder der navnlig er nedlagt påstand om annullation af en af sagsøgte truffet afgørelse om at bringe sagsøgerens midlertidige tjeneste til ophør,

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden Mackenzie Stuart, dommerne A. Touffait og U. Everling,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: H. A. Rühl, ekspeditionssekretær

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og de af parterne under skriftvekslingen fremførte argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Sagsøgeren Adriaen Van Zaanen, der er nederlandsk statsborger, og som siden 1974 har været tjenestemand i lønklasse LA/4 ved Kommissionen, blev ved afgørelse af 8. december 1978 overflyttet til Revisionsretten og indplaceret i lønklasse 4, løntrin 5, i sprogtjenesten (LA) med virkning fra den 1. december 1978. Ancienniteten i lønklassen blev fastsat med virkning fra den 1. januar 1974. Ancienniteten på det pågældende løntrin blev fastsat med virkning fra den 1. marts 1978.

2. Revisionsretten var i 1978 i færd med at organisere sine tjenestegrene, især oversættelsestjenesten. Man havde undersøgt mulighederne for at besætte stillingen som chef for oversættelsestjenesten i medfør af de ansættelsesprocedurer, der er fastsat ved tjenestemandsvedtægten. Da man imidlertid måtte konstatere, at der ikke fandtes kvalificerede ansøgere med henblik på anvendelsen af de procedurer, der nævnes i vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a) og litra b), besluttede man at følge den fremgangsmåde, som der åbnes mulighed for ved artikel 29, stk. 1, litra c), og godkendte følgelig offentliggørelsen af meddelelse om ledig stilling RR/LA/27/1978. Meddelelsen blev offentliggjort den 24. oktober 1978.

Det fremgår af sagen, at ingen tjenestemand kunne forfremmes til LA/3 på dette tidspunkt.

3. Meddelelse RR/LA/27/1978 opslog stillingen som chef for oversættelsesafdelingen med indplacering i LA/3 som ledig. Blandt de tre ansøgere, der indgav anmodning om overflyttelse inden fristen udløb, opfyldte kun én de betingelser, der var fastsat i meddelelsen — lønklasse LA/3. Den pågældende trak sin ansøgning tilbage ved udgangen af 1978.

4. Stillet over for denne situation pålagde ansættelsesmyndigheden ved afgørelse af 1. marts 1979 sagsøgeren *midlertidigt* at lede Revisionsrettens sprogtjeneste for en periode af tre måneder fra den 1. marts 1979 at regne.

Ved afgørelse af 21. juni 1979 blev den midlertidige tjeneste forlænget med én måned til den 30. juli 1979. Samtidig tillagdes sagsøgeren det udligningstillæg, der er fastsat i vedtægtens artikel 7, stk. 2.

Denne afgørelse blev forlænget tre gange indtil den 29. februar 1980, den dato, da sagsøgeren havde gjort midlertidig tjeneste i et år, som er den maksimale varighed (jf. vedtægtens artikel 7, stk. 2, 3. afsnit). Den sidste afgørelse om forlængelse, der blev truffet den 28. februar 1980, fastslog derfor, at udligningstillægget efter reglerne måtte ophøre med at komme til udbetaling

samme dag, som den midlertidige tjeneste ophører, altså den 29. februar 1980.

5. Ved afgørelse af 28. februar 1980 pålagde ansættelsesmyndigheden en anden tjenestemand, M. E., der er dansk statsborger og sprogrevisor i lønklasse LA/5, som midlertidig tjeneste at lede sprogtjenesten fra den 1. marts til den 30. august 1980. Denne afgørelse blev forlænget indtil den 30. november 1980.

6. Den 3. april 1980 indbragte sagsøgeren for ansættelsesmyndigheden en klage i medfør af vedtægtens artikel 90. Heri kritiserede han ansættelsesmyndighedens afgørelse om endnu en midlertidig tjeneste som stridende mod vedtægten; midlertidige tjenester kan ikke gennemføres således, at en lønklasse springes over; den midlertidige udnævnelse af hans efterfølger lader sig kun dårligt forene med tjenestens interesse, der længe har fordret, at den ledige stilling i LA/3 besættes på legal vis, dvs. ved en udvælgelsesprøve i medfør af vedtægtens artikel 29, eller ved en af de andre fremgangsmåder, der er fastsat i denne artikel, nemlig forfremmelse eller forflyttelse.

Klagen blev ikke besvaret.

7. Den 2. september 1980 offentliggjorde Revisionsretten meddelelse om udvælgelsesprøve inden for institutionerne RA/LA/3/80 med henblik på at besætte stillingen som chef for oversættelsestjenesten.

8. Ved stævning, registreret på Domstolens justitskontor den 4. september 1980, har sagsøgeren anlagt sag, hvorunder der navnlig er nedlagt påstand om annullation af afgørelse, der bringer hans midlertidige tjeneste til ophør.

9. Fristen for tilmelding til den interne udvælgelsesprøve blev forlænget til den 2. oktober 1980; sagsøgeren indgav sin ansøgning den 1. oktober 1980, hvori han dog oplyste følgende: »Jeg agter at anlægge sag ved Domstolen i medfør af artikel 91, stk. 4, for at opnå en foreløbig afgørelse med henblik på at få udsat nærværende udvælgelsesprøve, indtil mit søgsmål er afgjort.«

10. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (tredje afdeling), der er kompetent i medfør af Domstolens afgørelse af 9. oktober 1979 (EFT 1979, C 265, s. 8), besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

I stævningen har *sagsøgeren* nedlagt følgende påstande:

a) sagen antages til realitetsbehandling,

b) sagsøgerens påstand tages til følge, hvorved

c) afgørelsen om at bringe sagsøgerens midlertidige tjeneste til ophør kendes ubegrundet og uden retsvirkning, hvorfor den må annulleres,

d) ansættelsesmyndigheden kendes i hvert fald uberettiget til at udpege en anden ansat til at forrette midlertidig tjeneste, da varigheden af midlertidig tjeneste ikke må overstige 1 år,

e) ansættelsesmyndigheden derimod findes at have haft pligt til at opslå

stillingen ledig og i henhold til vedtægtens artikler 4 og 29 at foretage en undersøgelse af mulighederne for forfremmelse,

f) ansættelsesmyndigheden kendes ansvarlig for ved sin undladelse at have voldt sagsøgeren et tab, som kan ansættes til én regningsenhed, at omregne til BFR til dagskursen ved dommens afsigelse,

subsidiært gives der sagsøgeren lejlighed til, som han har tilbudt, ved vidneførsel at føre bevis for, at:

a) den pågældende LA/3-stilling mere eller mindre er forbeholdt en bestemt statsborger fra en af medlemsstaterne, dog ikke en nederlænder,

b) udpegningen af en tjenestemand i lønklasse LA/5 som midlertidig chef for afdelingen har skadet den pågældende tjenestes interesser alvorligt.

Sagsøgte tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagens omkostninger.

Revisionsretten har i svarskriftet nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises fra påkendelse af de tre hovedpåstande i realiteten.

— Sagsøgerens tilbud om bevisførelse forkastes; sagsøgte frifindes.

— Sagen afvises.

— Spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres i overensstemmelse med bestemmelserne herom.

Sagsøgeren har i replikken nedlagt påstand om, at sagsøgtes afvisningsindsigelse forkastes. I øvrigt har han henholdt sig til sine påstande i stævningen.

Revisionsretten har i duplikken nedlagt påstand om, at der gives dom efter svarskriftets påstande.

III — Sammenfatning af parternes anbringender og argumenter

I stævningen har *sagsøgeren* anført, at *formålet* med søgsmålet er, at Revisionsrettens ansættelsesmyndighed tilpligtes at handle efter vedtægtens bestemmelser om stillingsbesættelse. Sagsøgeren bebrejder ansættelsesmyndigheden, at den ikke har handlet i overensstemmelse med de forpligtelser, der fremgår af vedtægtens artikel 4, især sidste stykke, hvorefter institutionerne er forpligtet til at besætte ledige stillinger »ved forflyttelse, forfremmelse eller interne udvælgelsesprøver«. Sagsøgeren er af den opfattelse, at denne undladelse har voldt ham en konstaterbar skade, hvorfor han kræver godtgørelse for ikke-økonomisk tab, svarende til værdien af én regningsenhed i belgiske francs.

Hvad angår de *faktiske omstændigheder*, gør sagsøgeren især opmærksom på, at stillingen som kontorchef for sprogtjenesten var opført på budgettet. Han minder om, at han ved afgørelse af 1. marts 1979 med virkning fra nævnte dato har været pålagt »midlertidigt at lede sprogtjenesten«.

Imidlertid blev, jf. afgørelsen af 28. februar 1980, udbetalingen af sagsøgerens udligningstillæg definitivt bragt til ophør med virkning fra den 29. februar, altså fra dagen efter afgørelsen. Afgørelsen blev overhovedet ikke begrundet og er derfor i strid med vedtægtens artikel 25, stk. 2. Den nævnte afgørelse skader endog sagsøgeren dobbelt: mate-

rielt, idet han fratages en økonomisk fordel, og ideelt, idet sagsøgeren blev erstattet af en anden midlertidigt tjenestegørende i lønklasse LA/5. Dette er så meget mere overraskende, som Revisionsretten den 10. december 1979 ved Sir Norman Price havde lykønsket sagsøgeren i anledning af det kolossale oversættelsesarbejde, der var blevet udført under hans ledelse, et arbejde, der blev betegnet som en »tremendous effort«.

Sagsøgeren bekræfter, at han opfylder de anciennitetsbetingelser, der gælder efter vedtægtens artikel 45, således at hans forfremmelse (som personalet forventede) ville have været normal.

Hvad angår sagens *retlige* omstændigheder gør sagsøgeren gældende, at udnævnelsen af hans efterfølger var i strid med vedtægtens artikel 7, der ikke tillader, at midlertidig tjeneste varer mere end ét år, og som desuden forbyder, at en lønklasse overspringes.

Han fastholder de grunde, han har anført i sin klage, men bemærker desuden nærmere, at ansættelsesmyndigheden havde et helt år til at besætte LA/3-stillingen i overenstemmelse med de fremgangsmåder, der er fastsat i vedtægtens artikel 4, hvilket den undlod.

Ansættelsesmyndigheden har ikke alene overtrådt vedtægtens artikler 4 og 7, men tillige artikel 29, der forpligter den til med henblik på stillingsbesættelser at undersøge mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen. Sagsøgeren har desuden tilbudt at føre bevis for, at man ikke ville udnævne en nederlandsk statsborger til den pågældende stilling, hvilket er i strid med vedtægtens artikel 27.

Revisionsretten har i svarskriftet gjort gældende, at søgsmålets *genstand* er den undladte forfremmelse af sagsøgeren til lønklasse LA/3. Denne sagsgenstand giver sig i stævningen udtryk i tre hovedpåstande, hvoraf *ingen kan antages til realitetsbehandling.*

Faktisk har sagsøgeren i sin klage erkendt, at hans midlertidige tjeneste efter vedtægtens artikel 7, stk. 2, ikke kunne forlænges, hvorefter han i stævningen påstår annullation af afgørelsen om at bringe den midlertidige tjeneste til ophør. Søgsmålet kan derfor ikke antages til realitetsbehandling, hvad denne hovedpåstand angår. Under alle omstændigheder er afgørelsen af 28. februar 1980 ikke en akt, der indeholder et klagepunkt mod sagsøgeren, jf. vedtægtens artikel 90, stk. 2. Ved denne afgørelse skete der faktisk en forlængelse såvel af sagsøgerens udligningstillæg som af hans midlertidige tjeneste, nemlig fra den 1. januar til den 28. februar 1980.

Hvad angår den hovedpåstand, hvorefter »ansættelsesmyndigheden ikke kunne udpege en anden ansat til at forrette midlertidig tjeneste«, gør Revisionsretten gældende, at denne ikke kan påkendes i realiteten, medmindre den pågældende tjenestemand procestilvarsles.

Med hensyn til det over for ansættelsesmyndigheden under retssagen påtalte forhold, at den ikke handlede i overensstemmelse med de vedtægtsmæssige forskrifter om stillingsbesættelse, har dette ikke som sådant været kritiseret i klagen, hvorfor det bør antages, at denne hovedpåstand ikke vil kunne påkendes, fordi den krævede indledende procedure ikke har fundet sted.

Hvad angår sagens realitet, har Revisionsretten i første række drøftet den

tredje hovedpåstand (litra e) i stævningen, hvorefter sagsøgeren kræver en afgørelse, der fastslår ansættelsesmyndighedens pligt til at opslå stillingen ledig, og at foretage en undersøgelse af mulighederne for forfremmelse i overensstemmelse med vedtægtens artikler 4 og 29.

I så henseende gør Revisionsretten særligt gældende, at selv om sagsøgeren havde været tjenestemand ved Domstolen den 24. oktober 1978, datoen for meddelelse om ledig stilling RR/LA/27/1978), ville hans anciennitet på to år ikke have været tilstrækkelig til at sikre ham forfremmelse. Det fremgår således af artikel 45, at i tilfælde, hvor alene en enkelt ansøger kan forfremmes, er ansættelsesmyndigheden berettiget til at skønne, at dens valgmuligheder ikke er tilstrækkelige til at sikre en stillingsbesættelse, der i videst muligt omfang er i overensstemmelse med stillingskravene. I øvrigt har Revisionsretten aldrig haft til hensigt at udelukke en nederlandsk statsborger fra den pågældende stilling.

Afgørelsen af 28. februar 1980 om sagsøgerens midlertidige tjeneste er ikke en akt, der indeholder et klagepunkt mod sagsøgeren; den falder ikke ind under bestemmelserne i vedtægtens artikel 25, stk. 2, og skulle derfor ikke begrundes.

Sagsøgeren hvar hævdet, at ansættelsesmyndigheden ikke har handlet i overensstemmelse med vedtægtens artikler 4 og 29. Hertil skal Revisionsretten bemærke, at stillet over for det negative udfald af fremgangsmåden til stillingsbesættelse ved overflyttelse var ansættelsesmyndigheden forpligtet til at afholde en udvælgelsesprøve. Forberedelserne og formaliteterne ved iværksættelsen heraf tog en vis tid, så meget mere som Revisionsretten skulle opbygge og organisere alle sine tjenestegrene. Den 28. februar 1980 var meddelelsen om udvælgelsesprøve endnu ikke klar til offentliggørelse. Derfor måtte administrationen træffe afgørelse om at etablere endnu en midlertidig tjeneste for ikke at lade den ledige stilling stå ubesat.

Hvad angår afgørelsen om fornyet midlertidig tjeneste, anfører Revisionsretten, at efter ordlyden af vedtægtens artikel 7, stk. 2, 3. afsnit, *»[er] den midlertidige tjeneste begrænset til ét år«*. Denne bestemmelse gjorde det til en pligt for administrationen at bringe sagsøgerens midlertidige tjeneste til ophør, men den forbyder ikke, at der på ny sker midlertidig ansættelse, når der er objektive vanskeligheder forbundet med den endelige udnævnelse i den pågældende stilling. Det fremgår desuden af ordlyden af artikel 7, stk. 2, at bestemmelsen ikke forbyder midlertidig udnævnelse i en højere normeret stilling. Det var derfor i det foreliggende tilfælde tilladt ansættelsesmyndigheden at pålægge en tjenestemand i lønklasse LA/5 at forrette midlertidig tjeneste i en stilling i lønklasse LA/3.

I replikken har *sagsøgeren* vedrørende de *faktiske omstændigheder* især fremhævet, at Revisionsretten først 17 måneder efter begyndelsen af sagsøgerens midlertidige tjeneste offentliggjorde meddelelse om udvælgelsesprøve inden for institutionerne RR/LA/3/80, selv om alle og navnlig ansættelsesmyndigheden vidste, at sagsøgeren siden den 1. januar 1976 opfyldte den betingelse om anciennitet inden for lønklassen, der giver ret til

forfremmelse. Grunden til denne langsommelighed skyldes, at ansættelsesmyndigheden havde udset sig sin kandidat og ville skaffe ham tid til at opnå en smule »anciennitet« og erfaring med henblik på at lade ham besætte LA/3-stillingen.

Om *formaliteten* gør sagsøgeren over for Revisionsrettens afvisningsindsigelser især gældende, at han selvsagt tager sigte på alle aspekter ved afgørelsen af den 28. februar 1980 om ophør af hans egen midlertidige ansættelse, når han her anfægter den fornyede midlertidige tjeneste. Administrationen har ikke begrundet sin afgørelse om at bringe sagsøgerens midlertidige tjeneste til ophør, ligesom den ikke har begrundet, at den samtidig fra den følgende dag indplacerede ham under en kollega med lavere rang, hvilket strider mod vedtægtens artikel 25. Sagsøgeren bestrider i øvrigt sagsøgtes indsigelse om, at han skulle have procestilvarslet den tjenestemand, der af ansættelsesmyndigheden blev *midlertidig* udnævnt ved udløbet af sagsøgerens midlertidige tjeneste. Endelig fremhæver sagsøgeren, at han i sin klage henledte opmærksomheden på ansættelsesmyndighedens pligt til at besætte en ledig stilling inden for et år, regnet fra den midlertidige tjenestes begyndelse. Herved henviser sagsøgeren især til en skrivelse herom af 6. marts 1980 fra personaleudvalget til ansættelsesmyndigheden.

Hvad sagens *realitet* angår, understreger sagsøgeren, at han over for ansættelsesmyndigheden vil påtale, at den ikke iværksatte en ny udnævnelsesprocedure i rette tid, dvs. fra det øjeblik, hvor den over for sagsøgeren under hans midlertidige tjeneste burde have konstateret det negative udfald af den fremgangsmåde, der blev iværksat den 24. oktober 1978, jf. meddelelse om ledig stilling og stillingsopslag RR/LA/27/78. Søgsmålsgrunden er ikke »manglende udnævnelse« men derimod punkterne c)-f) i stævningens påstande.

Det fremgår af ordlyden af vedtægtens artikel 7, sidste afsnit, at midlertidig tjeneste kun kan vare et år. Denne bestemmelse er et nødvendigt modstykke til artikel 4, der forpligter ansættelsesmyndigheden til hurtigst muligt at opstille en endelig liste over ansøgere til en ledig stilling.

Sagsøgeren gør ligeledes gældende, at en tjenestemand ikke kan pålægges at forrette en midlertidig tjeneste, hvis en lønklasse samtidig overspringes. Revisionsretten citerer ganske vist vedtægtens artikel 7, stk. 2, men afstår fra at tage stilling til realiteten. Det retsstridige forhold, bestående i at pålægge en tjenestemand at forrette midlertidig tjeneste, der ikke kan udnævnes i pågældende stilling, ses af, at det bliver umuligt at foretage en korrekt beregning af udligningstillægget efter artikel 7, stk. 2, 2. afsnit, i tilfælde af udnævnelse af en midlertidig tjenestegørende, som skal have udbetalt et beløb, der fastsættes efter lønnen på

det trin, »han ville komme på i første lønklasse ved udnævnelsen i den stillingsgruppe, hvor han gør midlertidig tjeneste«. Disse ord må forstås som en forklaring af den foregående sætning, idet kravet om midlertidig tjeneste begrænses til tjenestemænd, der har eller vil få ret til forfremmelse efter ansættelsesmyndighedens valg til den (senere) faste stilling.

Revisionsretten har i duplikken forklaret den forsinkede offentliggørelse af meddelelse om udvælgelsesprøve RR/LA/3/80 med de organisatoriske problemer, som den så sig stillet overfor, idet den som ny institution først blev etableret den 25. oktober 1977 efter ratifikation af traktaterne. Det tog følgelig tid at etablere dens organer. Det første personaleudvalg påbegyndte sit arbejde den 10. november 1978. Dets forretningsorden blev vedtaget den 21. november 1978. Det paritetiske samarbejdsudvalg blev oprettet ved afgørelse af 1. februar 1979. Sammensætningen af udvalget for 1979 blev afgjort den 19. februar 1979.

Disse organer, der udkræves efter vedtægten, måtte bestå, før der kunne afholdes udvælgelsesprøver.

Kun gradvist kunne man sikre, at de forskellige tjenestegrene kom til at fungere. I særlig grad rejste etableringen af sprogtjenesten problemer. De enkelte sektioner skulle først dannes.

Der blev afholdt ikke mindre end 157 udvælgelsesprøver med henblik på at ansætte tjenestemænd. Alle indebar de den arbejdskrævende planlægning, der beskrives i vedtægten. Udvælgelsesprøven til stillingen som chef for oversættelsesafdelingen var den sidste, der blev offentliggjort.

Under de givne forhold og når henses til de tidspunkter, der er angivet ovenfor, er dette tilstrækkeligt til at forklare og begrunde ansættelsesmyndighedens handlemåde, således som den kritiseres af sagsøgeren. Udnævnelsen den 1. marts 1979 af en tjenestemand i en midlertidig stilling og forlængelsen af hans midlertidige tjeneste indtil den 29. februar 1980 var uomgængeligt nødvendig af hensyn til tjenesten. Det forholdt sig ikke anderledes med hensyn til den påfølgende midlertidige tjeneste, eftersom de formelle krav til den endelige besættelse af stillingen stadig ikke kunne opfyldes.

Hvad angår *formaliteten* fastholder Revisionsretten de i svarskriftet anførte indsigelser mod, at sagen påkendes i realiteten.

Vedrørende *realiteten* har Revisionsretten gjort gældende, at den tidsmæssige begrænsning af midlertidig tjeneste, der er fastsat i vedtægtens artikel 7, skyldes hensynene til tjenestens interesse, således at en ny midlertidig tjeneste kan være begrundet og være tilladelig, dersom tjenestens interesse tilsiger det. Hvad angår problemet med overspringelse af en lønklasse tager vedtægten her hensyn til tjenestens interesse, der under visse betingelser kan begrunde, at en tjenestemand i en lavere lønklasse udnævnes.

IV — Mundtlig forhandling

Der er afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 9. april 1981 af sagsøgeren ved advokat Victor Biel, Luxembourg, og af Revisionsretten ved advokat Alex Bonn, Luxembourg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 4. juni 1981.

Præmisser

1 Ved stævning, indgået til Domstolens justitskontor den 4. september 1980, har sagsøgeren, der er tjenestemand ved Revisionsretten i lønklasse LA/4, i medfør af EØF-traktatens artikel 179 anlagt sag med påstand om annullation af en afgørelse, truffet af ansættelsesmyndigheden den 28. februar 1980, hvorefter sagsøgerens midlertidige tjeneste som chef for sprogtjenesten, en stilling i lønklasse LA/3, bringes til ophør fra den 29. februar 1980. Sagsøgeren har yderligere nedlagt påstand om, dels at ansættelsesmyndigheden kendes uberettiget til at udnævne en anden tjenestemand som midlertidig chef for sprogtjenesten, idet varigheden af midlertidig tjeneste ikke må overstige et år, dels at det statueres, at ansættelsesmyndigheden har haft pligt til at offentliggøre en meddelelse om ledig stilling og, jf. tjenestemandsvedtægtens artikler 4 og 29, at foretage en undersøgelse af mulighederne for forfremmelse. Endelig har sagsøgeren påstået ansættelsesmyndigheden kendt ansvarlig for ved sin undladelse at have påført sagsøgeren et tab, som kan ansættes til én regningsenhed, at omregne til belgiske francs til dagskursen ved dommens afsigelse.

2 Det fremgår af sagens akter, at sagsøgeren, der siden 1974 har været tjenestemand i lønklasse LA/4 ved Kommissionen, ved afgørelse af 8. december 1978 blev overflyttet til Revisionsrettens sprogtjeneste og indplaceret i lønklasse 4, løntrin 5, med virkning fra den 1. december 1978. Overflyttelsen fandt sted på et tidspunkt, da Revisionsretten var i færd med at organisere sine tjenestegrene, navnlig oversættelsestjenesten. For at besætte stillingen som chef for denne tjeneste offentliggjorde Revisionsretten den 24. oktober 1978 meddelelse om ledig stilling RR/LA/27/1978 i overensstemmelse med fremgangsmåden i vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra c). Imidlertid strandede denne fremgangsmåde på manglen på ansøgninger, som opfyldte de betingelser, der var fastsat i meddelelsen om den ledige stilling.

3 Herefter pålagde ansættelsesmyndigheden ved afgørelse af 1. marts 1979 sagsøgeren midlertidigt at lede Revisionsrettens sprogtjeneste for en periode af tre måneder med virkning fra den 1. marts 1979. Denne afgørelse blev truffet i medfør af vedtægtens artikel 7, stk. 2, hvorefter

»Tjenestemanden har pligt til midlertidigt at gøre tjeneste i en højere stilling end sin egen inden for samme kategori eller tjenestegruppe.

Fra begyndelsen af den midlertidige tjenestes fjerde måned får den fungerende et tillæg, der er lig med forskellen mellem den for hans lønklasse og trin gældende løn og lønnen på det trin, han ville komme på i første lønklasse ved udnævnelsen i den stillingsgruppe, hvor han midlertidigt gør tjeneste.

Den midlertidige tjeneste er begrænset til et år, medmindre den fungerende erstatter en ansat, der af tjenestlige grunde gør midlertidig tjeneste i en anden stilling, er indkaldt til militærtjeneste eller har fået bevilget en længere sygeorlov.«

4 Ved afgørelse af 21. juni 1979 forlængede ansættelsesmyndigheden denne midlertidige tjeneste med én måned, fra den 1. til den 30. juni 1979, og tillagde samtidig sagsøgeren det udligningstillæg, der er fastsat i artikel 7, stk. 2, 2. afsnit.

5 Sidstnævnte afgørelse blev ved tre lejligheder forlænget indtil den 29. februar 1980, altså indtil den dato, da sagsøgeren havde forrettet midlertidig tjeneste i et år, der efter artikel 7, stk. 2, 3. afsnit, er den maksimale varighed af midlertidig tjeneste.

6 Den sidste afgørelse om forlængelse, der blev truffet den 28. februar 1980, og som forlængede den midlertidige tjeneste fra den 1. januar 1980 til den 29. februar 1980, fastslog, at sagsøgerens udligningstillæg »efter reglerne vil ophøre med at komme til udbetaling« pr. denne dato.

7 Ansættelsesmyndigheden traf den 28. februar 1980 endnu en afgørelse, hvorved den pålagde en anden tjenestemand, hr. E., der er dansk statsborger og sprogrevisor i lønklasse LA/5, midlertidigt at lede sprogtjenesten fra den 1. marts til den 30. august 1980. Afgørelsen blev forlænget til den 30. november 1980.

8 Derpå indgav sagsøgeren den 3. april 1980 en klage til ansættelsesmyndigheden i medfør af vedtægtens artikel 90. Heri erkendte han ganske vist, at hans midlertidige tjeneste efter bestemmelsen i vedtægtens artikel 7, stk. 2, ikke på ny kunne forlænges, men gjorde i øvrigt gældende, at udnævnelsen af hr. E. var retsstridig, fordi det fremgår af ordlyden af artikel 7, stk. 2, at det ikke er ansættelsesmyndigheden tilladt at besætte en ledig stilling via en række sammenhængende midlertidige tjenester for en periode af mere end et år. Endvidere forbyder stykke 2 ligeledes ansættelsesmyndigheden, som den har gjort, at pålægge en tjenestemand at forrette midlertidig tjeneste i en stilling, der henhører under en stillingsgruppe over hans egen. Endelig blev udnævnelsen af hr. E. ikke foretaget i tjenestens interesse, som kræver, at den pågældende stilling skal besættes via en af de fremgangsmåder, der er fastsat i vedtægtens artikel 29.

9 Da klagen ikke blev besvaret, anlagde sagsøgeren nærværende sag.

10 Det bør ligeledes bemærkes, at ansættelsesmyndigheden den 2. september 1980 i overensstemmelse med vedtægter artikel 29, stk. 2, litra b), offentliggjorde en meddelelse om udvælgelsesprøve inden for institutionerne RR/LA/3/80 med henblik på at besætte den pågældende stilling. Efter at sagsøgeren den 8. september 1980 havde meddelt udvælgelseskomiteen, at han ikke ville ansøge af de grunde, han havde anført såvel i klagen som i stævningen, indgav sagsøgeren derefter alligevel formelt ansøgning i rette tid. Sagsøgeren har i retsmødet uimodsagt oplyst, at ingen af ansøgerne bestod udvælgelsesprøven.

11 Til støtte for sagen har sagsøgeren gjort følgende klagepunkter gældende:

— Afgørelsen om at bringe sagsøgerens midlertidige tjeneste til ophør var ikke begrundet, hvilket bør medføre, at den annulleres;

— Revisionsretten var ikke berettiget til at pålægge en anden tjenestemand til at forrette midlertidig tjeneste, da den midlertidige tjeneste ifølge vedtægtens artikel 7, stk. 2, er begrænset til ét år;

— Revisionsretten var forpligtet til at opslå stillingen ledig og i henhold til vedtægtens artikler 4 og 29 at undersøge muligheden for at besætte den ved forfremmelse.

12 Revisionsretten har af nedenstående grunde bestridt, at disse klagepunkter kan påkendes i realiteten:

— Da sagsøgeren i klagen selv har erkendt, at hans midlertidige tjeneste ikke kunne forlænges, kan han ikke rejse dette spørgsmål under en retssag;

— afgørelsen om at bringe sagsøgerens midlertidige tjeneste til ophør indebærer ikke et klagepunkt mod ham, når henses til, at afgørelsen som af sagsøgeren erkendt, er bestemt af ordlyden af vedtægtens artikel 7, stk. 2;

— sagsøgerens sidste klagepunkt kan ikke påkendes, da det ikke har været fremført i klagen;

— udnævnelsen af hr. E. kan ikke bestrides, medmindre denne tjenestemand formelt procestilvarsles.

13 De første to indsigelser, som Revisionsretten har anført til støtte for afvisningspåstanden, vil være at forkaste, idet de angår sagens realitet. Hvad angår den tredje indsigelse fremgår det enten af klagens ordlyd eller må i det mindste forudsætningsvist skulle udledes heraf, at indsigelsen tager sigte på

sagsøgerens sidste klagepunkt, hvorfor den ligeledes må forkastes. Endelig findes det med hensyn til Revisionsrettens sidste indsigelse at burde bemærkes, at sagsøgeren havde en åbenbar interesse i, at den midlertidige udnævnelse af hr. E. annulleres af de af ham anførte grunde, idet annullation ville åbne mulighed for at følge en af de fremgangsmåder, der er fastsat i vedtægtens artikel 29, og som sagsøgeren ville være i stand til at deltage i.

14 Det følger af disse overvejelser, at sagen vil kunne påkendes i realiteten.

Der skal herefter ske en prøvelse af, om sagsøgerens klagepunkter er begrundede.

15 Sagsøgerens første klagepunkt tager, under påberåbelse af manglende begrundelse, sigte på annullation af den afgørelse, der bragte hans midlertidige tjeneste til ophør.

16 Klagepunktet kan ikke tages til følge. Selv om afgørelsen af 28. februar 1980 ikke udtrykkeligt udtaler, at sagsøgerens midlertidige tjeneste definitivt ophører den 29. februar 1980 i medfør af bestemmelserne i vedtægtens artikel 7, stk. 2, fremgår denne omstændighed nemlig indirekte af afgørelsens ordlyd, idet det fastslås, at det udligningstillæg, der var tillagt sagsøgeren på grund af hans midlertidige tjeneste i den pågældende stilling, »efter reglerne måtte ophøre med at komme til udbetaling« pr. sidstnævnte dato. Det fremgår ligeledes af klagens ordlyd, at sagsøgeren under hensyn til affattelsen af nævnte bestemmelse vidste, at hans midlertidige tjeneste ikke på ny kunne forlænges. Heraf følger, at afgørelsens begrundelse, om end ufuldstændig, retligt har været tilstrækkelig.

17 Sagsøgeren gør videre gældende, at ansættelsesmyndigheden ikke var berettiget til midlertidigt at udnævne hr. E. som chef for sprogtjenesten, da varigheden af midlertidig tjeneste i henhold til artikel 7, stk. 2, ikke må overstige et år. Han tilføjer, at udnævnelsen af hr. E. under alle omstændigheder har været retsstridig. Det fremgår således af ordlyden af stykke 2, at en tjeneste-

mand kun kan udnævnes til at gøre midlertidig tjeneste i en stilling, der svarer til hans egen lønklasse eller i det højeste til den lønklasse, der ligger umiddelbart over hans egen.

18 Dette klagepunkt kan ej heller tages til følge. Det fremgår af ordlyden af artikel 7, stk. 2, at den maksimale varighed af midlertidig tjeneste må forstås som det maksimale tidsrum, hvori en tjenestemand foreløbigt kan besætte den pågældende stilling. Den pålægger ingen begrænsning på et år for midlertidig besættelse af den pågældende stilling. Begrænsningen gælder kun den periode, hvori stillingen kan besættes af en bestemt tjenestemand. Ansættelsesmyndigheden er derfor berettiget til ved udløbet af denne periode at besætte stillingen ved at udnævne en anden tjenestemand, der opfylder betingelserne efter stykke 2, 1. afsnit.

19 Desuden fremgår det på ingen måde af ordlyden af stykke 2, 1. afsnit, at en tjenestemand kun kan udnævnes til at gøre midlertidig tjeneste i en stilling, der i det højeste svarer til den lønklasse, som ligger umiddelbart over hans egen. Det fremgår nemlig af ordlyden af bestemmelsen, at der er hjemmel for midlertidigt at udnævne en tjenestemand til en stilling, der er »højere end [hans] inden for samme kategori eller tjenestegruppe«. Heraf følger, at ansættelsesmyndigheden var berettiget til at udnævne hr. E., som henhørte under en stillingsgruppe omfattende lønklasserne LA/4 og LA/5, til chef for sprogtjenesten, som er en stilling normeret i lønklasse LA/3.

20 Det fremgår af sagen, at sagsøgerens væsentligste klagepunkt mod ansættelsesmyndigheden er, at den ikke i god tid iværksatte en ny forfremmelsesprocedure i overensstemmelse med vedtægtens artikler 4 og 29, altså fra det tidspunkt, hvor den over for sagsøgeren i løbet af dennes midlertidige tjeneste måtte konstatere det negative udfald af den fremgangsmåde, der var blevet iværksat den 24. oktober 1978 ved meddelelse om ledig stilling og stillingsopslag RR/LA/27/78. Sagsøgeren mener, at han ville have haft reelle chancer for at bestå en sådan udvælgelsesprøve, dersom ansættelsesmyndigheden var gået således frem.

21 Ifølge Revisionsrettens forklaringer skal årsagen til den forsinkede iværksættelse af en ny fremgangsmåde for at besætte stillingen som chef for sprogtjenesten søges i, at man efter at have konstateret det negative resultat af den første meddelelse om ledig stilling af 24. oktober 1978 besluttede at afholde en udvælgelsesprøve med samme formål. Imidlertid var Revisionsretten, der som ny institution først blev etableret den 25. oktober 1977, på dette tidspunkt i færd med at organisere sine tjenestegrene, hvilket især medførte afholdelse af ca. 157 udvælgelsesprøver, herunder den, som angik stillingen som chef for sprogtjenesten — RR/LA/3/80 — (der var blandt de sidste). Den 28. februar 1980 var meddelelsen om udvælgelsesprøven endnu ikke klar til offentliggørelse. Det er grunden til, at administrationen så sig nødsaget til at træffe afgørelse om fornyet midlertidig tjeneste for at undgå, at den ledige stilling stod ubesat.

22 Da det af sagsøgeren heroverfor anførte ikke findes at kunne tillægges betydning, må sagsøgtes forklaringer følgelig lægges til grund. Der må således gives Revisionsretten medhold i, at den ikke har handlet i strid med tjenestens interesser, ved den forsinkede iværksættelse af fremgangsmåderne efter artikel 29, når forsinkelsen har været nødvendig.

23 Af disse grunde vil sagsøgerens tredje klagepunkt ikke kunne tages til følge.

24 Heraf følger, at ansættelsesmyndigheden ikke ved sin undladelse har påført sagsøgeren skade, hvorfor sagsøgerens påstand vedrørende erstatning for et eventuelt tab ligeledes vil være at forkaste.

Vedrørende sagens omkostninger

25 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. I henhold til reglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne. Denne bestemmelse finder tilsvarende anvendelse i nærværende sag.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Hver part bærer sine omkostninger.**

Mackenzie Stuart Touffait Everling

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. juli 1981.

A. Van Houtte
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Formand for tredje afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 4. JUNI 1981 [1]

Høje Domstol.

Revisionsretten blev oprettet i 1975. I forbindelse med oprettelsen af oversættelsestjenesten offentliggjorde den den 24. oktober 1978 en meddelelse om ledig stilling (RR/LA/27/1978) som chef for oversættelsestjenesten. Stillingen var normeret i lønklasse LA/3. Ingen af Revisionsrettens daværende ansatte blev anset for egnede til forfremmelse til lønklasse LA/3. Personer, der inden for Fællesskabet var ansat som kontorchef i LA/3 og mente sig kvalificerede, blev opfordret til at melde sig som ansøgere.

1 — Oversat fra engelsk.